

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Jany Brothánkové a Mgr. Ondřeje Mráky v právní věci žalobce: **J. D.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem v Praze, Na Zlatnici 301/2, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje**, se sídlem ve Zlíně, J. A. Bati 5637, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 2. 2015, č. j. 30 A 43/2014 - 31,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 2. 2015, č. j. 30 A 43/2014 - 31, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) napadá kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým bylo rozhodnuto, že zásah policisty Policie České republiky dne 28. 4. 2014 provedený v době po 15:10 hod. u obce Bánov na silnici I/50 směrem na Slovenskou republiku, spočívající ve výběru kauce ve výši 8000 Kč u žalobce jako řidiče osobního motorového vozidla ŠKODA SUPERB, reg. zn. X, byl nezákonný. Důvodem uložení kauce bylo protiprávní jednání žalobce spočívající v předjíždění vozidla jedoucího před ním (kamionu) v místě zákazu předjíždění, přičemž svým chováním ohrozil předjížděné vozidlo (řidič kamionu musel ubrat rychlost a vjet na pravou krajnici vozovky). Kauce byla uložena s ohledem na hrozící sankci zákazu řízení motorových vozidel a vysoké pokutě.

Krajský soud ve svém rozsudku uvedl, že neshledal, že by samotná hrozba pozbytí oprávnění k řízení motorových vozidel či vyšší pokuta zavdávala bez dalšího důvodného podezření, že by se žalobce chtěl vyhýbat přestupkovému řízení, neboť tvrdil, že se přestupku dopustil a kauci po poučení řádně na místě zaplatil.

II.

Argumentace stěžovatelky v kasační stížnosti

V kasační stížnosti stěžovatelka uvádí, že považuje závěr krajského soudu, že výběr kauce od žalobce byl nezákonným zásahem, za nesprávný.

Pokud soud naznačuje, že výběr kauce přichází v úvahu zejména v případech, kdy se jedná o přestupce – cizozemce, kterému nelze doručit předvolání a rozhodnutí fikcí, tedy kdy nemá trvalé či jiné dlouhodobé bydliště na území ČR, nelze s ním souhlasit. Neexistence trvalého či dlouhodobého bydliště není bez dalšího překážkou pro to, aby přestupkové řízení řádně proběhlo. Pokud osoba podezřelá z přestupku sdělí doručovací adresu a na ni přebírá doručované zásilky, nic nebrání tomu, aby přestupkové řízení bylo ve lhůtě dané zákonem č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“) ukončeno. Na druhé straně, existence trvalého či jiného dlouhodobého bydliště není ještě sama o sobě předpokladem pro bezproblémový průběh přestupkového řízení. Naopak, obstrukce mohou činit osoby, které poštu přebírají, ovšem následně opakovaně žádají o odročení jednání, předkládají smyšlené důvody omluvy či zmocňují osoby s doručovací adresou v zahraničí, ve snaze dosáhnout uplynutí jednorozhodnutí prekluzivní lhůty pro projednání přestupku a zániku odpovědnosti za přestupek. Stěžovatelka poukazuje na to, že ani důvodová zpráva k zákonu č. 411/2005 Sb., kterým byla kauce do silničního zákona zakotvena, neuvádí osoby s neexistujícím dlouhodobým pobytem na území ČR jako ty, u nichž převážně bude kauce vybírána. Tyto jsou zmíněny toliko příkladmo („*půjde kromě jiného i o řidiče...*“). Kauce tedy může být uložena jakémukoli řidiči, který je podezřelý ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, za předpokladu, že se jedná o přestupek, za nějž lze uložit pokutu ve výši minimálně 5000 Kč, přičemž tato částka může být horní hranicí zákonného rozpětí. Další zákonnou podmínkou pro výběr kauce je existence důvodného podezření policisty, že se takový řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení. Ostatně i Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 Aps 9/2013 - 48 uvádí: „*Nelze se naopak ztotožnit s úvahami stěžovatele, že kauce by měly být ukládány výhradně v případech, kdy přestupce nemá trvalý pobyt na území České republiky ani Evropské unie, popř. se zde nezdržuje po delší dobu; pro takto restriktivní výklad nelze v zákoně nalézt opory.*“

Soud dále uvádí, že důvody, které vedly policistu k výběru kauce, musí být řidiči sděleny a řádně uvedeny v příslušném potvrzení. To platí i pro závěr o podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení. O výběru kauce však není rozhodováno v konkrétním, právními předpisy vymezeném, typu řízení a není o něm vydáváno formalizované rozhodnutí, nýbrž toliko písemné potvrzení podle § 125a odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). V této souvislosti odkazuje stěžovatelka na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 37/2014 - 43: „*Potvrzení nemá zjevně splňovat nároky kladené na rozhodnutí podle správního řádu a to ani v některé jeho zjednodušené formě. Uvedený závěr odpovídá i povaze věci, neboť k výběru kauce dochází v průběhu silniční kontroly, v rámci které v zásadě přichází v úvahu ze správních rozhodnutí pouze uložení pokuty v blokovém řízení podle zákona o přestupcích, které je podmíněno souhlasem pachatele.*“ Již dříve se Nejvyšší správní soud zabýval vymezením důvodu uložení kauce. Ve svém rozsudku č. j. 4 Aps 9/2013 - 48 dospěl k závěru, že na vymezení důvodu uložení kauce, který je podle § 125a odst. 3 věta druhá zákona o silničním provozu třeba uvést v písemném potvrzení o jejím převzetí, nelze klást nároky vycházející z požadavků na odůvodnění správního rozhodnutí podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Postačí srozumitelné a okolnostem věci odpovídající stručné vyjádření, v čem policista spatřuje důvodné podezření, že se řidič motorového vozidla podezřelý ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích bude vyhýbat přestupkovému řízení. Je třeba přihlídnout k podmínkám, za nichž je potvrzení o převzetí kauce vystavováno, když k tomuto dochází přímo zasahujícím policistou a bez ohledu na okolnosti, jakými jsou např. konkrétní místo či prostředí

pokračování

zásahu, frekvence provozu, povětrnostní situace či chování dotčeného řidiče v reakci na provádění silniční kontroly.

V předmětném případě další okolnosti (důvody) výběru kauce vyplývají z úředního záznamu zasahujícího policisty, tedy podkladu, který Nejvyšší správní soud uznává vedle potvrzení o převzetí kauce. Z něj vyplývá, že žalobce na místě kontroly zpochybňoval oprávnění a postupy úředních osob, pořizoval si o služebních úkonech audiovizuální záznam a uvedl, že ví, jak to u správního řízení chodí, zná to velmi dobře. Úsudek, zda je důvodné podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení, dáno, činí příslušník Policie České republiky, a to na základě informací dostupných na místě kontroly. Ve vztahu k otázce vyhýbání se správnímu řízení nemůže jít o jistotu či pravděpodobnost hraničící s jistotou, ale pouze o podezření, neboli o obavu. Tato obava na druhé straně nemůže být zcela nepodložená (nesmí jít o libovůli policisty), musí vycházet z konkrétní skutečnosti (okolnosti), která ji může rozumně odůvodňovat. Stěžovatelka je přesvědčena, že v daném případě hrozba sankce spočívající v zákazu řízení motorového vozidla a vysoké pokutě spolu se shora popsáním chováním řidiče, důvodné podezření policisty, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení, dokládají. Naopak závěr soudu o pohnutkách žalobce (řidiče), že jeho prohlášení „*že ví, jak to u správního řízení chodí a zná to velmi dobře*“ představuje pouhou logickou informaci přestupce sdělenou zasahujícímu policistovi o jeho znalosti přestupkového řízení, protože již měl evidován jeden přestupek a řízení se nevyhýbal, nemá oporu v důkazním materiálu. V této souvislosti je třeba mít na zřeteli, že zasahující policista nemá možnost v místě a čase kontroly zjistit pravdivost informace o průběhu předchozích přestupkových řízení a (ne)aktivitě přestupce v nich. Stěžovatelka konstatuje, že z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že ze samotného spáchání přestupku nelze bez dalšího dovozovat, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení; aby bylo dáno podezření, že se řidič přestupkovému řízení bude vyhýbat, musely by být kromě spáchání přestupku dány ještě další okolnosti (např. řidič nemá na území České republiky trvalé bydliště, popř. má nahlášen trvalý pobyt na obecním úřadě, v minulosti se přestupkovému řízení vyhýbal, hrozí mu pozbytí řidičského oprávnění v důsledku dosažení 12 bodů, příp. řidič sám avizuje, že přestupkové řízení bude mařit).

Na nesprávnost právního posouzení věci krajským soudem stěžovatelka usuzuje ze závěru soudu, že samotné spáchání přestupku (byť se sankcí zákazu činnosti) nemůže být důvodem pro uložení a výběr kauce, na druhou stranu ovšem soud uvádí, že okolnosti, pro kterou je výběr kauce odůvodněný, je hrozba pozbytí řidičského oprávnění v důsledku záznamu 12 bodů (dosažení 12 bodů přičtením těch bodů, které obdržel za předmětný přestupek). Důsledky sankce zákazu činnosti a nástup účinků záznamu 12 bodů jsou přitom shodné - osoba není oprávněna řídit motorové vozidlo. V případě zákazu činnosti u některých přestupků se jedná dokonce o citelnější zásah, a to v případě uložení zákazu činnosti řídit motorové vozidlo na dobu delší než jeden rok.

Stěžovatelka považuje zásah příslušníka Policie České republiky spočívající ve výběru kauce za zákonný a v souladu s konstantní judikaturou. Policista v daném případě jednal v souladu se zákonem, v mezích zákonem mu svěřených oprávnění, když pro výběr kauce byly splněny všechny zákonem vyžadované podmínky a tento výběr zcela odpovídá zákonem aprobovanému účelu, tedy zajištění účasti řidiče na jednání o přestupku, resp. zamezení ztěžování průběhu přestupkového řízení z jeho strany.

Stěžovatelka se ze shora uvedených důvodů domnívá, že krajský soud měl žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítnout. Stěžovatelka je konečně přesvědčena, že důsledek potvrzení právního názoru krajského soudu by v policejní praxi znamenal nutnost téměř rezignovat na využití oprávnění příslušníků Policie České republiky k vybrání kauce.

S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a tomuto soudu věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

III.

Vyjádření žalobce ke kasační stížnosti

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že stěžejní otázka kasační stížnosti tkví v posouzení toho, zda je samotné spáchání přestupku dostatečným důvodem pro výběr kauce od žalobce jako řidiče vozidla. Stěžovatelka zastává názor, že pro existenci důvodného podezření z toho, zda se bude žalobce vyhýbat správnímu řízení, postačí samotné spáchání přestupku, resp. podezření z jeho spáchání, pokud za jeho spáchání hrozí sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel.

Žalobce se s takto restriktivním výkladem neztotožňuje a uvádí, že takovéto tvrzení nemá oporu v žádném zákoně. Dále žalobce uvádí, že povinností policisty ve vztahu k dotčeným osobám je zákonný postup, tj. postupovat tak, jak ukládá zákon, nikoliv tak, jak si účelově dovodí z judikatury. Žádná ze stěžovatelkou deklarovaných skutečností, a to samostatně, ani ve vzájemné souvislosti, neodůvodňovala podezření, že by se žalobce vyhýbal správnímu řízení. Předně samotné spáchání přestupku v žádném případě neavizuje, že by se žalobce měl vyhýbat správnímu řízení. Žalobci ani není známo, jak by tak mohl činit. Skutečnost, že si žalobce pořizoval audiozáznam, zcela určitě neschází o tom, že by měl žalobce v úmyslu vyhýbat se správnímu řízení, naopak, právě opatřování důkazů svědčí o tom, že se žalobce má v úmyslu správního řízení účastnit a tyto důkazy předkládat správnímu orgánu.

Stěžovatelka dále napadá závěr krajského soudu, který uvedl, že tvrzení žalobce, že ví, jak to u správních orgánů chodí, je pouze logickou informací o tom, že se žalobce již správního řízení účastní. Stěžovatelka k tomuto namítla, že policista nemá prostředky k tomu, aby ověřil, zda má žalobce vedené nějaké správní řízení a jak je v něm aktivní. K tomuto žalobce uvádí, že nelze klást k jeho tíži, že policista nemá možnost si na místě kontroly ověřit jeho aktivitu u správních orgánů, pokud neexistovaly důvody zakládající podezření, že se bude žalobce vyhýbat správnímu řízení, nebyl oprávněn přistoupit k výběru kauce.

Stěžovatelka se dále odkazuje na rozsudek zdejšího soudu, č. j. 4 As 6/2014 - 27, kde uvádí, že Nejvyšší správní soud deklaroval jako důvod pro výběr kauce podle silničního zákona hrozící dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče. K tomu stěžovatelka podotýká, že dosažení 12 bodů může být i méně závažnou újmou, než je samotný zákaz činnosti, a to v případě, kdy je zákaz činnosti uložen na dobu trvající více než jeden rok. K tomuto žalobce uvádí, že v projednávané věci hrozila žalobci sankce zákazu řízení na dobu do šesti měsíců, přičemž žalobce by mohl po uplynutí poloviny doby zažádat od upuštění od výkonu zbytku sankce, reálně mu tedy hrozilo, že nebude moci řídit cca 3 měsíce. Argumentace stěžovatelky je v tomto směru tedy nepřiléhavá.

Žalobce se ztotožňuje se závěrem krajského soudu a setrvává na tom, že neexistovalo důvodné podezření z toho, že by se žalobce měl v úmyslu vyhýbat správnímu řízení. Výběr kauce tak byl nezákonný.

Žalobce je tak přesvědčen, že kasační stížnost žalovaného není důvodná a vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

pokračování

IV.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná; jsou v ní dle obsahu namítány důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů uplatněných v kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Dle § 125a zákona o silničním provozu, je policista oprávněn vybrat od řidiče motorového vozidla podezřelého ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, u kterého je důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení, kauci od 5000 Kč do 50 000 Kč, nejvýše však do výše hrozící peněžní sankce za spáchaný přestupek. Složení kauce je zárukou, že se řidič dostaví ke správnímu orgánu k projednání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Při výběru kauce policista poučí řidiče o důsledku vybrání kauce a podmínkách jejího vracení a vystaví písemné potvrzení o převzetí kauce. V písemném potvrzení musí být uveden důvod uložení kauce.

Nejvyšší správní soud stran kasační námitky stěžovatelky ohledně možných obstrukcí dosažitelného přestupce konstatuje, že účelem kauce je, aby se řidič nevyhýbal přestupkovému řízení (odst. 1) tím, že se k projednání přestupku nedostaví (odst. 2) na základě toho, že je prokazatelně nedosažitelný nebo nečinný (odst. 6). Tedy nikoliv obava, jak uvádí stěžovatelka, že bude působit obstrukce žádostmi o odročení jednání, předkládáním smyšlených omluv atp. Neboť jak vyložil Ústavní soud v nálezu, ze dne 18. 2. 2010, publikovaném pod sp. zn. I. ÚS 1849/08, *správní řízení nemůže být v demokratickém právním státě ovládáno zásadou „součinnosti správních orgánů s účastníky řízení“ (kontaktáž účastníků řízení ze strany správního orgánu vyloučit nelze, její odmítnutí však nelze sankcionovat), neboť žádnou spolupráci v obecném smyslu tohoto slova nelze vynucovat ukládáním sankcí.* Tento nálezy tedy poněkud relativizuje předpokládanou nečinnost účastníka řízení jako důvod uložení kauce. Procesní obstrukce obviněného v řízení nadto pro správní orgán nepředstavují závažný problém pro řádné projednání věci. Zásadním důvodem pro výběr kauce tedy zůstává především důvodná obava z nedosažitelnosti podezřelé osoby a možnost s ní řízení vůbec zahájit.

K dalšímu Nejvyšší správní soud pouze konstatuje, že souhlasí s názorem stěžovatelky, že kauce není mířena pouze na osoby, které nemají na území České republiky trvalý pobyt nebo se zde po delší dobu nezdržují.

V další části kasační stížnosti stěžovatelka hodnotí, jakým způsobem je třeba, aby závěr o podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení, byl zachycen v potvrzení o převzetí kauce. Nejvyšší správní soud uvedl např. ve svém rozsudku ze dne 27. 3. 2014, č. j. 4 As 6/2014-27, že důvody, které vedly policistu k výběru kauce, musí být řidiči sděleny a řádně uvedeny v příslušném potvrzení. To platí i pro závěr o podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení, a to tím spíše, že podle zákona musí být toto podezření důvodné. Jednotlivé důvody, v nichž zasahující policisté spatřují důvodné podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení, je tak třeba alespoň stručně uvést již v potvrzení o přijetí kauce, jehož prostřednictvím je řidič s těmito důvody seznámen přímo na místě. Podrobnější zdůvodnění může obsahovat až případný úřední záznam. Nicméně ani tady ze stěžovatelkou citované judikatury a postřehů nevyplývá, čeho se daným exkurzem na toto téma domáhá.

Nicméně je třeba přisvědčit stěžovatelce a shledat pochybení krajského soudu v její klíčové námitce týkající se odůvodnění důvodného podezření, v kterém dle jejího obsahu stěžovatelka spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku soudu spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Zdejší soud shledává rovněž odůvodnění krajského soudu nepřezkoumatelným, když dle jeho názoru krajský soud nedostatečně odůvodnil, z jakých důvodů spatřuje neexistenci důvodného podezření pro uložení kauce žalobci.

Problematika nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí je v judikatuře Nejvyššího správního soudu bohatě zastoupena (viz např. rozsudky ze dne 29. 4. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě, proč podřadil daný skutkový stav pod určitou právní normu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případech, kdy soud opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek, nebo pokud odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje pasáže citované z jiného rozhodnutí, které se však týkalo skutkově i právně odlišné věci, aniž by soud rozvedl způsob aplikace závěrů vyslovených v takovém rozhodnutí na posuzovaný případ.

Z rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru stran důvodnosti podezření, že by se žalobce vyhýbal přestupkovému řízení.

Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl: „*Ze samotného spáchání přestupku nelze bez dalšího dovozovat, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení; aby bylo dáno podezření, že se řidič přestupkovému řízení bude vyhýbat, musely by být kromě spáchání přestupku dány ještě další okolnosti (např. řidič nemá na území České republiky trvalé bydliště, popř. má nahlášen trvalý pobyt na obecním úřadě, v minulosti se přestupkovému řízení vyhýbal, hrozí mu pozbytí řidičského oprávnění v důsledku dosažení 12 bodů, příp. řidič sám avizuje, že přestupkové řízení bude mařit).*“ Krajský soud tedy shledal, že by bylo dáno podezření, že by se řidič správnímu řízení vyhýbal za situace, kdy mu hrozí pozbytí řidičského oprávnění v důsledku dosažení 12 bodů.

Dále v odůvodnění uvedl: „*Jediný zjištělý odpor žalobce vůči jednání zasahujících policistů bylo jeho tvrzení, že na vybrání kauce nemají právo, s čímž se soud ztotožňuje, protože samotná hrozba pozbytí oprávnění k řízení motorových vozidel či vyšší pokuta nezavdává v předmětné věci bez dalšího důvodné podezření, že by se žalobce chtěl vyhýbat přestupkovému řízení, neboť je zde situace, kdy žalobce potvrdil, že se předmětného přestupku dopustil (což by bylo nelogické jednání, chtěl-li by se přestupkovému řízení vyhýbat) a kauci po poučení řádně na místě v hotovosti uhradil. V projednávané věci proto z žalovaným předložených dokladů nevyplyvá, že by zde bylo dáno důvodné podezření, že by se žalobce vyhýbal přestupkovému řízení.*“ (zvýraznění provedl Nejvyšší správní soud)

Na druhou stranu však skutečnost, že v projednávané věci žalobci hrozí pozbytí oprávnění k řízení motorových vozidel, podle krajského soudu nezavdává v předmětné věci bez dalšího důvodného podezření, že by se žalobce vyhýbal přestupkovému řízení, neboť je zde situace, kdy žalobce potvrdil, že se přestupku dopustil a kauci uhradil.

pokračování

V tomto posouzení shledává zdejší soud vnitřní rozpor, který nebyl krajským soudem v napadeném rozsudku přezkoumatelně odůvodněn.

V rozsudku krajský soud nezohlednil, že dopad pozbytí řidičského oprávnění v důsledku dosažení 12 bodů, resp. zákaz činnosti řízení motorových vozidel, na řidiče je de facto totožný, neboť má za důsledek nemožnost řidiče usednout za volant. Případně zde chybí přezkoumatelné odůvodnění, proč tyto dvě situace posuzuje krajský soud odlišně.

Z odůvodnění rozsudku krajského soudu se rovněž může zdát, že rozdílovou skutečností, která by odůvodňovala, že hrozba zákazu činnosti nezavdává důvodné podezření, bylo přiznání žalobce a zaplacení kauce. Pokud by tomu tak bylo, je potřeba tento právní závěr a úvahy, které k němu soud vedly, dostatečně přezkoumatelným způsobem odůvodnit; nadto samotná skutečnost, že žalobce kauci zaplatil, nemůže být již z logiky věci okolností, která by bránila jejímu uložení.

V.

Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud shledal důvodnou kasační stížnost stěžovatelky, když dospěl k závěru, že se krajský soud přezkoumatelným způsobem nevyřadil s otázkou důvodného podezření zasahujícího policisty; nedostatečně zdůvodnil skutečnost, že hrozba pozbytí řidičského oprávnění v důsledku dosažení 12 bodů na rozdíl od hrozby pozbytí řidičského oprávnění může vzbuzovat důvodné podezření policisty o tom, že se řidič bude vyhýbat správnímu řízení, resp. nezdůvodnil, proč by situace, kdy žalobce potvrdil, že se předmětného přestupku dopustil a kauci uhradil, měla být důvodem pro to, aby posoudil jednání žalobce tak, že nevzbuzuje důvodné podezření, že se žalobce bude správnímu řízení vyhýbat.

Krajský soud, je vázán právním názorem vysloveným zdejším soudem ve zrušovacím rozhodnutí; v novém rozhodnutí rozhodne i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, ve spojení s § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 29. července 2015

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu